

Fru Mathilde Hauschultz, kan man ikke gaa med til den Bestemmelse. Det er meget muligt, at man ikke kan det logisk og juridisk, men det forekommer mig fuldkommen underordnet. Jeg synes, at rent menneskeligt kan man ikke gaa imod den, og de menneskelige Synspunkter forekommer mig nu at være adskilligt mere værd end Alverdens Jura og Logik.

Helga Larsen: Jeg vil blot udtale min personlige Opfattelse af dette Lovforslag. Jeg vil udtale min Glæde over, at det er kommet frem, men jeg kan ikke tiltræde den Affattelse, § 1 har faaet i Landstinget. Jeg slutter mig til den Affattelse, hvori Justitsministeren har forelagt Lovforslaget. Fra Socialdemokratiets Side har vi altid hævdet, at det skulde være ethvert Barns Ret at faa at vide, hvem der er dets Forældre, og vi har altid bekæmpet den Hemmeligholdelse, der finder Sted paa Fødselsstiftelsen. At Børn ikke maa faa at vide, hvem deres Forældre er, er ikke ret, intet er mere naturligt, end at et Barn faar Lov til at vide, allerførst hvem dets Moder er, og jeg synes, at vi maa først og fremmest sørge for, at Barnet faar denne Ret. Vi kan ikke som her i Lovforslaget sige, at en ugift Moder kan adoptere sit Barn. Det er en yderligere Hemmeligholdelse, at Barnet ikke ved, hvem dets Moder er. Derfor mener jeg, at vi maa fastholde den Affattelse, hvori Lovforslaget blev forelagt i Landstinget. Arbejderkvinderne kommer jo ikke under dette, fordi de ikke har Raad til at undvære det Alimentationsbidrag, som de har Ret til.

Hvad man herfra skal gøre, maa være at give Udtryk for den Opfattelse, at det er ingen Skam for en Kvinde at faa Børn, enten det er indenfor eller udenfor Ægteskab. Det maa være saaledes, at et Barn født, maa det være dets Ret at leve, uanset om det er født indenfor eller udenfor Ægteskab. Hvad vi her først og fremmest maa gøre, er at medvirke til, at Moralen bliver saaledes, at der ikke hviler nogen Plet paa det Barn, der er født udenfor Ægteskab, at det ikke faar nogen sort Kokarde. Vi maa komme dertil, at en ugift Kvinde, uanset om hun har faaet et Barn, maa have Lov til at blive i sin Stilling, fortsætte sit Arbejde for derigennem at forsørge sig og sit Barn; og det mener jeg, man naar ved, at man herfra søger at virke til, at Moralen bliver saaledes, at det ikke er en Skam at faa et uægte Barn.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker for den Velvillie, hvormed man har modtaget Lovforslaget som Helhed. Der er altsaa her i Salen Stemning for at gennemføre Lovforslaget, saaledes at vi faar en Kodifikation af Adoptionsreglerne. Jeg tror ogsaa, at det er godt af de Grunde, jeg nævnte før. Der er blevet fremhævet forskellige Momenter, som vi nu maa undersøge i Udvalget, og jeg haaber saa, at vi skulde blive enige om de fleste af dem. Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger om enkelte af de Udtalelser, der er fremkommet.

Det ærede Medlem Hr. Blang var inde paa Aldersgrænsen. Det er et omtvistet Spørgsmaal. Det hænger sammen med Spørgsmaalet om Forholdet til de ægte Børn, om man skal stille sig paa det Standpunkt, at Personer først maa adoptere, naar der ikke er stor Udsigt til, at de vil faa Børn selv. Vi har imidlertid ikke ment at burde stille os paa det Standpunkt. Spørgsmaalet er vanskeligt, men jeg tror, at vi har valgt det rette.

Maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen, som var inde paa et Spørgsmaal, som Ministeriet har overvejet meget stærkt, nemlig om Barnets Samtykke skal udkræves, naar det er 12 eller 14 Aar, sige, at Grunden til, at vi i Ministeriet gik til 14 Aar, var, at jeg i den korte Tid, jeg har været Justitsminister, har haft flere Tilfælde, endogsaa saadanne, hvor Barnet var over 14 Aar, hvor Moderen har bedt meget indtrængende om at blive fri for at skaffe Barnets Samtykke, idet hun sagde: Barnet tror, at jeg er dets Moder, og jeg vil meget nødig rive det ud af dets Vildfarelse, ja, hun frygtede ligefrem for, at der som Følge deraf skulde ske noget med Barnet. Jeg havde for nylig et Tilfælde fra en østjydsk Købstad, hvor Barnet var 15 eller 16 Aar. Jeg turde ikke gaa bort fra at forlange Barnets Samtykke, men Moderen var meget ulykkelig over det. Derfor er vi i Ministeriet gaet saa højt op, som vi mente at kunne forsvare det, og derfor foreslog vi 14 Aar, saa at det kom til nogenlunde at svare til den skolepligtige Alder.

Det ærede Medlem var endvidere inde paa § 9 og sagde, at Vederlaget skulde sikres Barnet. At Pengene skal anvendes til Fordel for Adoptivbarnet, det er klart; derom er der ikke Strid mellem det ærede Medlem og mig. Spørgsmaalet er blot, om de skal sikres det f. Eks. ved Indsættelse i Overformynderiet; og her tror jeg ikke, det